

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **M. Š.**, zastoupen JUDr. Klárou Long Slámovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Urbánkova 3360, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, Letenská 15, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. června 2010, č. j. 16/66251/2010/1689,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28. června 2010, č. j. 16/66251/2010/1689, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6800,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Kláry Long Slámové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 28. 6. 2010, kterým bylo zamítnuto odvolání právnické osoby AAA TAXI s.r.o. a žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 6. 4. 2010, č. j. MHMP 252648/2010, jímž byla společnosti AAA TAXI s.r.o. za porušení cenových předpisů podle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990., o cenách, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 500 000,- Kč.

V žalobě žalobce namítl, že v rámci správního řízení předcházejícího napadenému rozhodnutí bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, dále že rozhodnutí správních orgánů nevychází z dostatečně zjištěného stavu věci a že správní orgány nesprávně aplikovaly ustanovení právních předpisů. Poukázal na to, že správní orgány nesprávně vyhodnotily otázku subjektu správního deliktu, když subjektivní odpovědnost za správní delikt byla jimi shledána na straně žalobcova zaměstnavatele, společnosti AAA Taxi, s.r.o., jakožto provozovatele taxislužby, která byla tím, kdo účtoval vyšší jízdné, avšak přesto byl žalobce jako řidič postižen tím, že je označen za osobu nespolehlivou ve smyslu § 9 odst. 3 písm. e) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě. Dále žalobce namítl, že žalovaný se také nevypořádal s jeho námitkami v tom smyslu, že žalobce nemůže být označen za nespolehlivého ve smyslu zákona o silniční dopravě jen proto, že dodržoval své zákonné povinnosti vůči zaměstnavateli, tedy plnil pokyny nadřízených vydané v souladu s právními předpisy – přitom posouzení toho, zda se v konkrétním případě pokynu daného zaměstnavatelem žalobci a týkajícího se výše účtované ceny za poskytovanou službu, jedná či nejedná o pokyn vydaný v souladu s právními předpisy, jistě nelze na žalobci spravedlivě požadovat. Konečně žalobce namítl, že řízení nebylo skončeno ve lhůtě 30 dní předepsané správním řádem a správní orgán ani nečinil žádný z úkonů, který tuto lhůtu umožňuje prodloužit o dalších 30 dní, ani se nejedná (slovy § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu) o případ zvláště složitý. Nebyly tedy splněny zákonné podmínky pro prodloužení lhůty na 60 dní a dokonce i tato lhůta byla překročena a rozhodnutí tak bylo vydáno opožděně. Správní řízení bylo se žalobcem zahájeno dne 25. 9. 2009 doručením oznámení o jeho zahájení, prvoinstanční rozhodnutí však bylo vydáno až dne 6. 4. 2010, tedy po více jak půl roce. Pokud pak žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že kontrolní i správní řízení bylo vedeno v souladu s platnými právními normami (zákon o cenách a navazující cenové předpisy, správní řád, zákon o státní kontrole), žalobce je naproti tomu toho názoru, že pokud s ním bylo vedeno „kontrolní řízení“, pak naprosto neproběhlo podle jmenovaných předpisů, neboť při něm mimo jiné nebylo kontrolované osobě - žalobci oznámeno zahájení kontroly ani předloženo pověření k provedení kontroly, rovněž tak o výsledcích kontroly nebyl pořízen protokol. Uvedené tvrzení žalovaného je tak dle názoru žalobce zcela nepřezkoumatelné. Protokol ze dne 13. 1. 2010 pod č. C/130110/3/Ho byl sepsán až dodatečně, a to nikoli s žalobcem, ale se zástupci provozovatele taxislužby. Žalobce proto navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí Ministerstva financí, tak jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl, že by žalobce nesl odpovědnost za porušení cenových předpisů, a že účastníkem řízení je proto, že může být rozhodnutím dotčen na svých právech nebo povinnostech. Jeho označení za nespolehlivého vychází z ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě. Lhůta 30 pro skončení řízení u správního orgánu I. stupně je procesní a její nedodržení neznamená nezákonnost. Řízení se žalobcem bylo zahájeno z moci úřední podle ust. § 15 zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, a s podklady pro rozhodnutí byl žalobce řádně seznámen. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že rozhodnutí je nutno zrušit.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 21. 9. 2009 bylo zahájeno správní řízení se společností AAA TAXI s.r.o. a se žalobcem ve věci uložení pokuty za porušení cenových předpisů podle ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, když dne 5. 6. 2009 žalobce jako řidič vozidla taxislužby provozované společností AAA TAXI s.r.o. účtoval za poskytnutí taxislužby částky vyšší, než je stanoveno podle § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby. Magistrát hlavního města Prahy jako správní orgán I. stupně vydal dne 6. 4. 2010 rozhodnutí, v němž konstatoval, že provozovatel taxislužby AAA Taxi s.r.o. porušil cenové předpisy podle ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenách“), tím, že dne 5.6.2009 řidič vozidla SPZ: 5S9 7069, evidenční číslo vozidla taxislužby: 5S97069 Michal Šotola, nar. 3.3.1958, účtoval za poskytnutí taxislužby na trase Staroměstské náměstí, Praha 1 - Masarykovo nádraží, Praha 1 (vzdálenost 2,6 km) částku 345,-Kč, přestože podle ustanovení § 5 odst. 2 zákona o cenách v návaznosti na nařízení č. 20/2006 Sb. HMP, o maximálních cenách osobní taxislužby (dále jen „nařízení o maximálních cenách osobní taxislužby“), byl oprávněn účtovat částku v maximální výši 125,-Kč; za naplnění ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách se podle § 17 odst. 1 písm. b) ukládá pokuta ve výši 500 000 Kč. Na straně 8 odůvodnění svého rozhodnutí pak správní orgán I. stupně uvedl, že ve smyslu ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě, se účastník řízení pan Michal Šotola (tedy žalobce) stává dnem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí osobou nespolehlivou neboť jako řidič taxislužby účtoval zákazníkovi cenu za výkon taxislužby vyšší než je cena maximální pro území hlavního města Prahy a tím přestane splňovat jednu ze základních podmínek pro výkon práce řidiče taxislužby stanovených v § 9 odst. 2 písm. e) zákona o silniční dopravě. Předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti, kterou je třeba v souvislosti s výše uvedeným ustanovením zákona o silniční dopravě uplatnit, způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče vozidla taxislužby.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že není jako řidič osobou oprávněnou a účastníkem řízení tedy není. Se společností AAA Taxi s.r.o. má řádnou pracovní smlouvu, v níž má i povinnost jezdit za ceny určené touto firmou.

S touto odvolací námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal s tím, že ustanovení § 301 písm. e) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, stanoví, že zaměstnanci jsou povinni dodržovat právní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané; dodržovat ostatní předpisy vztahující se k práci jimi vykonávané, pokud s nimi byli řádně seznámeni. Je nesporné, že cenové předpisy jsou předpisy vztahující se k práci vykonávané v oboru taxislužba, tudíž povinností řidiče je tyto předpisy dodržovat. Odvolací orgán se v této souvislosti dále uvádí, že v ustanovení § 301 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, je jednoznačně uvedeno, že „zaměstnanci jsou povinni pracovat řádně podle svých sil, znalostí a schopností, plnit pokyny nadřízených, vydané v souladu s právními předpisy a spolupracovat s ostatními zaměstnanci Z toho je zřejmé, že zaměstnanec je povinen plnit pouze takové pokyny zaměstnavatele, které nejsou v rozporu s platnými právními předpisy. Samotný řidič si musí být plně vědom toho, že účtování vyšších cen než maximálních stanovených oprávněným orgánem je v rozporu s právními předpisy, neboť složil zkoušku ověřující znalosti řidičů taxislužby na území hl. m. Prahy, jejíž součástí je i ověřování znalostí právních předpisů souvisejících s taxislužbou. Pokud zaměstnanec tuto zákonnou povinnost nerespektuje a plní pokyny nadřízených, které nejsou v souladu s platnými právními předpisy, potom se vystavuje

případnému postihu. Odvolací orgán dále poukazuje na ustanovení § 9 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ze kterého nespolehlivost řidiče vyplývá. Za nespolehlivou se zde považuje osoba, která se jako řidič vozidla taxislužby dopustila jednání, za nějž byla provozovateli taxislužby pravomocně uložena sankce za porušení právních předpisů pro taxislužbu. Řidič tedy může být vydaným rozhodnutím přímo dotčen na svých právech, a proto je správně účastníkem řízení.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí – ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně – je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

Tento závěr vyplývá ze zjevné skutečnosti, že ačkoliv byl žalobce účastníkem řízení, v němž bylo napadené rozhodnutí vydáno, nebylo o něm nijak rozhodnuto, tedy ve vztahu k jeho osobě nebylo vydáno ani rozhodnutí meritorní, ani procesní. Z obsahu správního spisu je přitom nepochybné, že žalobce byl na základě oznámení ze dne 21. 9. 2009 účastníkem řízení o deliktu, k němuž mělo dojít porušením ust. § 15 odst. 1 písm. a) zákona o cenách, takže bylo nutné, aby řízení právě o tomto předmětu bylo vůči němu zákonným způsobem ukončeno, tedy buď aby byl žalobce shledán odpovědným za předmětný delikt či aby byla jeho odpovědnost vyloučena, anebo aby bylo řízení vůči němu zastaveno. Správní orgány však vůči žalobci žádné takové rozhodnutí nevydaly.

Magistrát hlavního města Prahy jako správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí žalobce vůbec nezmínil, a není tedy jasné, jak o něm rozhodl. Výrok jeho rozhodnutí ze dne 6. 4. 2010 se o žalobci nijak nezmiňuje, když je z něj zřejmé, že za subjekt odpovědný za porušení cenových předpisů je považována pouze a právě společnost AAA Taxi s.r.o., nikoliv žalobce. O žalobci je pak pojednáno pouze na straně 8 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kde je konstatována nespolehlivost žalobce z hlediska ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě.

O žalobcově odpovědnosti za porušení cenových předpisů nebylo tedy správním orgánem I. stupně nijak rozhodnuto a tuto vadu neodstranil ani žalovaný. Ten sice v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 28. 6. 2010 výslovně uvedl, že žalobce „*může být vydaným rozhodnutím přímo dotčen na svých právech, a proto je správně účastníkem řízení*“, avšak nijak tuto tezi v napadeném rozhodnutí nezohlednil. Jestliže totiž žalobce byl vydaným rozhodnutím přímo dotčen na svých právech, pak tomu měla odpovídat výroková část rozhodnutí, neboť právě v ní se o právech a povinnostech pojednává (výrok je rozhodnutím v užším slova smyslu, právě v něm jsou konstituována či deklarována práva a povinnosti). Pokud měly správní orgány za to, že s ohledem na ust. § 9 odst. 3 písm. e) zákona o silniční dopravě může být žalobce dotčen na svých právech, pak měly tuto skutečnost vyjádřit právě ve výroku. Na tom by nic neměnila ani skutečnost, pokud by k dotčení práv a povinností došlo přímo ze zákona, takže správní orgán by tedy toto dotčení nekonstituoval, ale deklaroval. Absence výroku o osobě žalobce pak činí rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nepřezkoumatelnými.

Soud nadto považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné i proto, že ačkoliv je v něm odpovědnost za správní delikt přisouzena společnosti AAA Taxi s.r.o., v části odůvodnění týkající se žalobcovy nespolehlivosti Magistrát hlavního města Prahy uvedl doslova, že „*Předmětný delikt byl z hlediska subjektivní odpovědnosti, kterou je třeba v souvislosti s výše uvedeným ustanovením zákona o silniční dopravě uplatnit, způsoben výhradně individuálním jednáním řidiče*“.

vozidla taxislužby.“ Toto konstatování je v kontextu celého dalšího obsahu prvostupňového rozhodnutí nesrozumitelné. Není pak totiž zřejmé, kdo se tedy měl podle názoru správního orgánu I. stupně deliktního jednání dopustit. Pokud tímto pachatelem deliktu byl provozovatel taxislužby, tedy společnost AAA Taxi s.r.o., pak je nesrozumitelné, proč Magistrát hlavního města Prahy náhle tvrdí, že delikt byl způsoben jednáním řidiče, tedy žalobce. Jestliže by se však jednalo o individuální odpovědnost žalobce, pak měla být sankce uložena právě jemu. Žalobci však žádná sankce za porušení cenových předpisů uložena nebyla, s výslovným konstatováním, že cenové předpisy porušil provozovatel taxislužby.

Městský soud v Praze za tohoto stavu věci dospěl k závěru, že rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, a jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto vadu nijak neodstranil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné rovněž. Soud proto napadené rozhodnutí zrušil podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního bez jednání a věc podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení bude nutno, aby správní orgány na základě skutkových zjištění učinily srozumitelný a konzistentní závěr o tom, kdo svým jednáním porušil cenové předpisy, tedy zda žalobce nebo společnost AAA Taxi s.r.o., a podle toho rozhodly o sankci. Pokud dospějí k závěru o tom, že rozhodnutí se dotkne práv a povinností žalobce, vyjádří tuto skutečnost ve výroku svého rozhodnutí tak, aby bylo zřejmé, jak se právní postavení žalobce změnilo.

Pro úplnost soud uvádí, že jednotlivými žalobními body se nezabýval, neboť to vzhledem ke konstatovaným podstatným vadám napadeného rozhodnutí shledal nadbytečným.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátce za dva úkony právní služby po 2100,- Kč, a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění. Náhradu v celkové výši 7760,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Kláry Long Slámové, advokátky.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2014

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková